

MASTERPIECES III

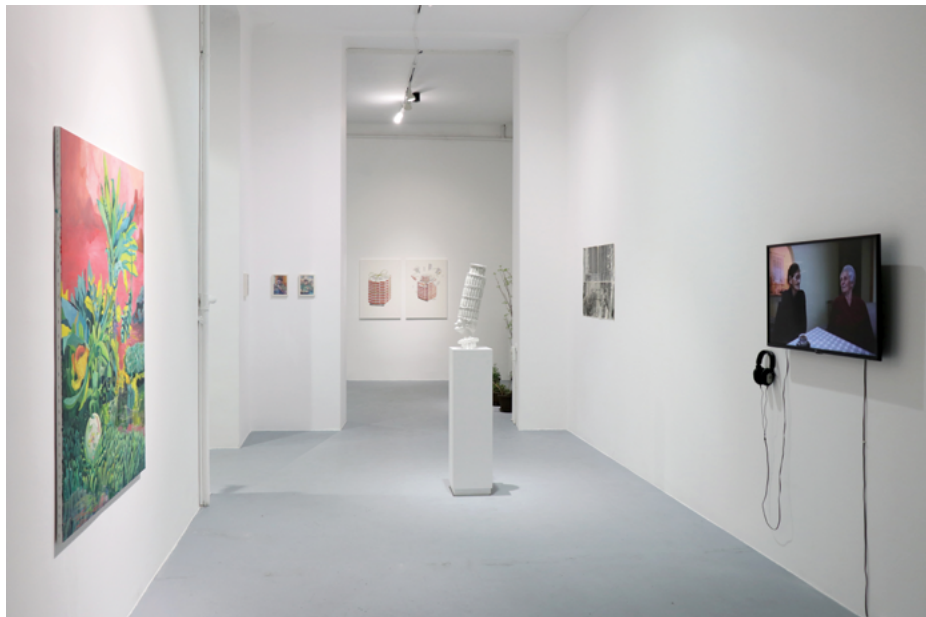
U10

MASTERPIECES III

Grupna izložba master studenata
Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu

MILICA BILANOVIĆ · KRISTINA CVETULJSKI · FILIP DUKIĆ ·
NEBOJŠA JAMASAKI-VUKELIĆ · MARIJA JANIĆIJEVIĆ ·
STEFAN JOVANOVIĆ · MILAN KACEVSKI · IVANA MICIĆ ·
ŽIVANA MIJAILOVIĆ · VANJA MIJATOVIĆ · TEODORA NIKOLIĆ ·
SOFIJA PAŠALIĆ · KONSTANTINOS PATELIS MILIĆEVIĆ ·
DANILO PAUNOVIĆ · TIJANA PETROVIĆ ·
UROŠ STOJILJKOVIĆ · MARIJA VUKOTIĆ

23. mart – 3. april 2021.
Umetnički prostor U10

U trenutku nastajanja, kolektiv U10 činila je grupa mladih umetnika, netom svršenih studenata Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu i istomišljenika, koji su u udruživanju pronašli rešenje za probleme sa kojima su se, kao oformljene umetničke ličnosti u procesu integrisanja u lokalnu umetničku scenu, suočavali. Svojstva osnivača Umetničkog prostora U10 odredila su i njegov identitet – izlagače su od samog početka činili mladi umetnici koji su okončali svoje umetničko obrazovanje i koji su započeli svoju samostalnu umetničku praksu ili su je već neko vreme razvijali. Međutim, sa proticanjem godina došlo je do prirodnog udaljavanja članova kolektiva, njihovih izlagača, pa i prosečne publike Umetničkog prostora U10, od novih generacija studenata njihove matične obrazovne institucije. Upravo je iz želje da se prekine narastajući diskontinuitet proistekao projekat MASTERPIECES, prvi put izveden 2019. godine. Premda je vidljiv rezultat ovog projekta izložba odabranih radova jednog broja studenata master studija Fakulteta likovnih umetnosti, kojima se na taj način pruža podrška i promovise njihov rad, jednako bitan je i proces njenog nastanka koji sadrži važnu društvenu i obrazovnu komponentu. Društvena se odnosi na međugeneracijsko povezivanje koje će činiti osnovu za buduću saradnju, a ostvaruje se kroz intenzivnu komunikaciju između članova kolektiva i studenata tokom poseta ateljeima Fakulteta i realizacije izložbe. Obrazovna komponenta, sa svoje strane, proističe iz razumevanja ograničenja fakultetskog obrazovanja i važnosti pružanja prilike studentima da, često i po prvi put, svoje radove javno predstavu u okviru jednog vanškolskog projekta, a svojim aktivnim učešćem steknu dragoceno iskustvo u koncipiranju i organizaciji izložbe, prezentaciji rada i komunikaciji sa publikom. Kako je ovaj projekat tokom prethodnih godina u svim svojim aspektima opravdao, a u pojedinim čak i nadmašio prvobitna očekivanja, zadovoljstvo nam je da, treću godinu za redom, predstavimo najnoviju generaciju mladih umetnika koji će uskoro započeti svoje profesionalno delovanje i čiji radovi čine izložbu MASTERPIECES III.

I NEBOJŠA JAMASAKI-VUKELIĆ (Beograd, 1986)
Zgrada na poklon, akvarel na papiru, diptih, 100×70 cm svaki, 2020.

Ovaj rad za mene funkcioniše kao neki kondenzovani strip, priča iz dva kadra. Ideja poklon-zgrade aludira na socijalističku stambenu politiku i dodeljivanje stanova. Crno-žuta traka od koje je napravljena mašina na poklonu, pak, asocira na gradilišta koja poslednjih godina u Beogradu možemo videti na svakom koraku. Mada je priča kratka, sadrži u sebi nekoliko obrta, a kraj ostaje neizvestan.

www.instagram.com/nebojsahikaru

II MILICA BILANOVIĆ (Tuzla, BiH, 1997)
Plants / plænts / industrijska postrojenja, intervencija u javnom prostoru, video dokumentacija, 7'14", i instalacija, 2021.

Napušteni prostori bivše industrije, nekadašnja društvena svojina, sada su potpuno odvojeni od javnosti, nedostupni i devastirani. Prostori kolektivnog upravljanja odavno su postali privatni prostori čiji vlasnici nikada nisu ni kročili u njih. Ovom akcijom preuzimam posljednje oblike života – invazivne biljke koje su obrasle po površinama prekrivajući tako ostatke industrijskih postrojenja. Samonikle biljke svojim korozivnim djelovanjem posljednji su preobražaj ovih heterotopija, one nagovještavaju zapostavljenost i prepuštenost vremenu tih prostora koji su lišeni svoje prvobitne funkcije. Vađenjem biljaka te njihovim razmnožavanjem i izlaganjem u galerijskom prostoru želim zainteresovati publiku za kolektivnu svijest i zajedničku brigu o njima.

www.milica.novimedijflu.com

III DANILO PAUNOVIĆ (Niš, 1997)
Spitfire, sitoštampa, 100×70 cm, 2021.

Glavna karakteristika mog rada jeste odbacivanje otvorenih političkih poruka, te želja za izražavanjem emocionalnih i duhovnih istina i potraga za univerzalnim ili moralno značajnim temama. Polazeći od filozofije i umetničke tradicije Dalekog istoka, moja dela teže prevazilaženju ego-logičke paradigme, postizanjem holističke perspektive u saznanju. Izveden bez bilo kakvog unapred određenog plana, crtež predstavlja spontani izraz misli i mentalnih slika. Zahvaljujući grafičkoj tehnici sitoštampe, element boje postavlja se kao suprotnost crnom ispisu četke i unosi živost, a svojim duhovnim sadržajem ove boje produbljuju simboliku crteža.

www.instagram.com/danilo.paunovitch

IV FILIP ĐUKIĆ (Beograd, 1996)
Segment bazena, reljef od gipsa, 224×95 cm, 2020.

Koncept reljefa bazena povezujem sa ličnim iskustvom koji sam imao kroz sport, kroz razne uspone i padove. Sam prizor kao da nema ni početak ni kraj, zapravo kao da je samo isečak nečega što nam je već poznato. Bazen je kao arena koja zadržava moć prirode, odslikanu u količini vode koju pokušavamo da kontrolišemo. Na radu je bazen ispražnjen, što nije tako česta pojava, a sama praznoća ga čini drugačijim, pustim, neverovatno dubokim i nepristupačnim. Način na koji je prikazan neprirodan je za objekat koji sam izabrao i treba da stvori osećaj kao da se i sami nalazite u bazenu sa blagim osećajem neprijatnosti.

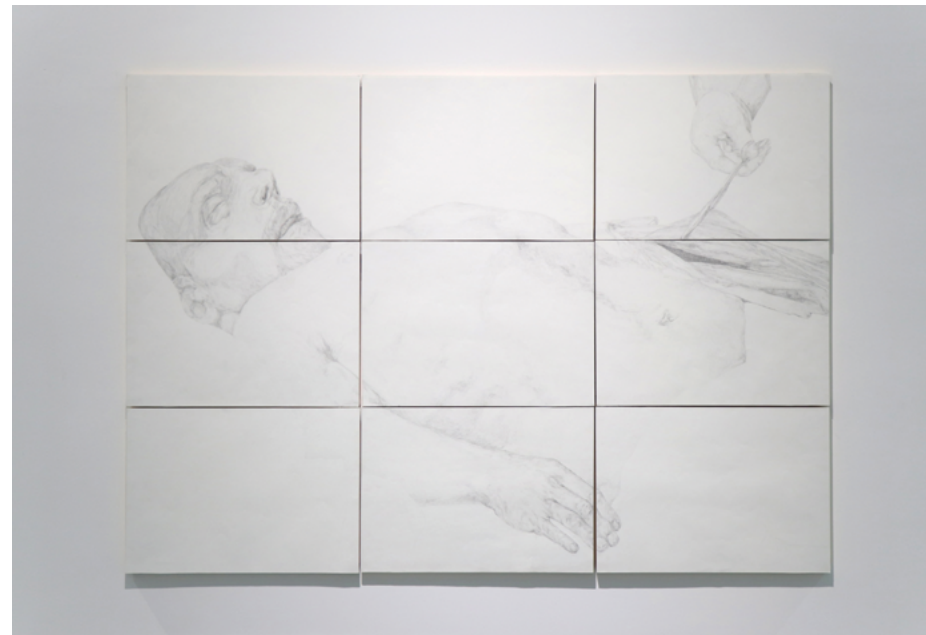

V MARIJA VUKOTIĆ (Beograd, 1997)

Lisica hrli kroz noć i tu sreće jelena, digitalna animacija, QR kod, tekst, 2021.

„Ali to nije moglo potrajati dugo. Zbog zlih jezika, tračarenja, nezahvalnosti, pakosti i zlonamernih životinja, lisac u nemogućnosti da izdrži, obrušava se na goste. Postaje toliko zagađen, kao i ona brana naspram krčme...“*odlomak iz priče „Lisica“

U priči voda simbolizuje formu života i prožima se kroz sadašnjost naših likova, koji su svesni sebe, okruženja, situacije i stanja. Oni su reprezentovani u vidu petrifikovanih, prepariranih tela, večnih u trajanju ali i smrtnih u osećanjima, podložni konstantnim promenama. Krojeći scenu dobro poznatom rutinom skrivanja danju i vaskrsavanja noću u vidu pošasti, bore se protiv sopstvenih neuspeha, nataloženih nadanja i večitog tonjenja. Niko nije spreman da zaustavi ono što dolazi samo kao nagoveštaj impulsa, rušenje dosadašnje prakse prekrivanja slike idealne prošlosti. Prateći dalja dešavanja noar basne sledi nastavak u vidu regulisanja prirodnih zakona koji važe mimo mesta na kom se krčma nalazi. Dok voda neumitno teče preko nataložene brane, severac struji poljanom tik uz krčmu, donoseći sa sobom nepoznatog gosta iz sveta jelena. Držeći se plemenito svoje uloge antagoniste, jelen pažljivo posmatra lisicu kako manipuliše novim, punim jutanim džakovima. Susret kome se niko nije nadao kulminira u neočekivanom trenutku i isto tako nestaje, ostavljajući posmatraču slobodu interpretacije kraja.

VI KRISTINA CVETULJSKI (Loznica, 1997)

Bez naziva, olovka na papiru, 105×150 cm, 2020.

Ljudsko telo i njegovo postojanje jeste skup raznih stanja, ne uvek izvesnih i jasnih. Rembrantova slika „Čas anatomije doktora Nikolasa Tulpa“ predstavlja širi okvir iz kog preuzimam motiv za crtež. Na portretu nepoznatog čoveka istovremeno se očitava disanje i njegovo gotovo naglo zaustavljanje. Strpljivim crtačkim postupkom stvara se kontinuirana površina koja, posmatrana izbliza, deluje vitalno, nasuprot očigledno beživotnom telu, seciranom hirurškim priborom iz ruke koja se pojavljuje na drugom kraju crteža. Mreža poliptiha ponaša se i kao sredstvo ponovne integracije delova nakon njihovog pažljivog pojedinačnog posmatranja i opisivanja.

VII MILAN KACEVSKI (Beograd, 1982)
Pejzaž, uglj na papiru, 65×85 cm, 2020.
Pejzaž, uglj na papiru, 65×85 cm, 2020.

U svom radu fokusirao sam se na temu šumskog pejzaža i istraživanje odnosa svetla i senke, koristeći kombinaciju različitih vrsta uglja na starom i prirodno požutelom papiru. S jedne strane, interesuju me pejzaži, prizori prirode, njihova univerzalna estetika i način na koji komuniciraju sa posmatračem. S druge strane, značajnim mi se činio proces prikaza šumskih pejzaža, namenski izvedenih prirodnim materijalima, ugljem na papiru, koji su derivati drveta, kao i misao da je uglj možda prvi crtački materijal koji je čovek koristio.

VIII UROŠ STOJILJKOVIĆ (Velika Plana, 1997)
Papuče, prostorna instalacija, promenljive dimenzije, 2021.

Crtež papuča pripada seriji radova koji za polazište imaju posmatrački odnos pojedinca prema svakodnevnim predmetima sa kojima se susreće, a koji prolaze ispod radara njegove pune pažnje. Banalni predmeti, u ovom slučaju papuče, istrgnuti iz uobičajenog i postavljeni u izlagački kontekst, predimenzionirani, studiozno islikani i naglašeno usmereni ka posmatraču, svojom nadrealnom atmosferom pozivaju na drugačije gledanje.

IX TEODORA NIKOLIĆ (Beograd, 1997)

Bez naziva, grafitna olovka na paus papiru, 140×100 cm, 2020.

Najveći ljudski organ, kožu, ima svaki čovek. Putem njega percipiramo druge kao i drugi nas, i on je svedočanstvo proživljenog iskustva. Upravo ta činjenica mi omogućava da preispitujem pojmove i odnose ličnog i univerzalnog. Cilj mi je da posmatrača stavim pred prizor koji mu je veoma dobro poznat. Međutim, taj isti prizor mnogostruko uvećan i prikazan hiperrealno, percipira se drugačije. Namerno uvećavam segmente kože i posmatrača izlažem pogledu na nešto što je veoma intimno, ali s druge strane i veoma obično i svakidašnje. Kod rada mi je veoma bitno da ostavlja utisak, bilo prijatan ili neprijatan, što pokušavam da postignem različitim vrstama sukoba: minuciozan pristup naspram velikog formata; tradicionalne grafitne olovke na paus papiru namenski odabranom da pojača utisak tananosti i prozirnosti pokožice, koje su u kontradikciji sa monumentalnošću odabranog kadra kože koji je sam po sebi malih dimenzija; hiperrealni crtež figuralnog motiva koji ostavlja nedoumicu da li je i dalje u pitanju figuracija ili se radi o apstrakciji.

www.instagram.com/tea_diluna.art

X SOFIJA PAŠALIĆ (Beograd, 1996)

Krvavi dinar, video rad, 8'20", 2021.

Rad „Krvavi dinar” je deo vizuelnih, antropoloških proučavanja i ličnih eksperimenata čiji je cilj da istraži upotrebne, ekonomske, simboličke i znakovne aspekte kovanog novca. Omaž okrutno poetičnoj detinjoj igri nadmetanja u hrabrosti i agilnosti, sa nostalgijom ispituje surovu zabavu školske dokolice. Dve ruke se spajaju u pristanku obračuna. Isprobavam nevinu bol, osećam krv koja miriše na gvožđe, na pare.

„Ovakve gluposti mi nikada, ali nikada nisu padale na pamet, znam igralo se svašta, poneku sitnu glupost jesam uradio ali na samopovređivanje nikad [nisam pomišljao], u tom periodu preovladava nezrelost i želja za dokazivanjem, znam momke koji su išli kući pocepanih i rasečenih ruku, ali čemu to!?” – Veteran, *Telegraf.rs*

www.behance.net/sofijapasalic

XI MARIJA JANIĆIJEVIĆ (Kragujevac, 1998)
Pejzaž sećanja, ulje na platnu, 100×120 cm, 2020.

Sećanje je u ovom radu prva slika koja posreduje u nastajanju pejzaža. Kroz proces stvaranja pejzaža na osnovu sećanja, razvija se intimni odnos prema prostoru prirode. U tom smislu, iako priroda u sebi sadrži elemente koji čine univerzalni jezik putem kog pejzaž suptilno komunicira, on samo naizgled može biti shvaćen neutralno. Najličniji odnos koji se tokom rada na pejzažu razvija prema njegovom izvoru, a o kome svedoči način na koji je predstavljen, pokazuje da pejzaž zapravo nikada nije neutralan. Uz to, intrigantno je koliko jedan krajolik, za razliku od zemlje, nikada ne može biti nečiji posed, što dodatno pojačava osećaj pripadnosti.

www.instagram.com/mariajanicijevic

XII KONSTANTINOS PATELIS MILIĆEVIĆ (Iraklion, Krit, Grčka, 1997)
Vreme, granit i vosak, 17×11×20 cm, 2021.

Za Ajnštajna je vreme relativno, a za istočnjačku filozofiju ciklično. Mnogo toga je neizvesno, ali trošnost i kraj svega što postoji su neizbežni, pa makar svaki kraj sa sobom nosio i neki novi početak koji održava kontinuitet i trajanje. I možda je baš to trajanje, kao i čežnja za njim, ono što našu stvarnost čini tako živom, dinamičnom i neuhvatljivom. Baš kao što je i vreme nedokučivo i neuhvatljivo, mada uporno otkucava.

XIII ŽIVANA MIJAILOVIĆ (Sremska Mitrovica, 1997)
Infestacija, akvarel i tuš na papiru, 70×100 cm, 2021.

Strukturalni integritet sećanja, posebno kada je ono vezano za objekte, je nepouzdan. Asocijacije koje održavaju određene tačke u memoriji su uvek podložne promenama koje ne možemo izbeći, koliko god se trudili da ih očuvamo. Subjekat se projektuje na objekat, oni međusobno utiču jedan na drugog i tako uvezani u čvorove grade koliko simbiotičan, toliko i parazitski odnos. Rad se fokusira na posmatranje procesa propadanja, i postepenog prihvatanja činjenice da taj tok dešavanja malo šta može da spreči ili preusmeri. Kada objekat izgubi funkciju, zadržava sentimentalni značaj. Kada je već lišen funkcije, a izgubi i formu, biva pounutren kao simbol. Tek tada, nakon potpune transformacije, možemo se usuditi da od njega očekujemo postojanost.

XIV VANJA MIJATOVIĆ (Beograd, 1997)
Mardž, gips, 65×18×23 cm, 2020.

U svojoj praksi posebnu sklonost imam prema tzv. hibridnim skulpturama, odnosno objektima nastalim povezivanjem različitih segmenata koji naizgled nemaju veze jedni sa drugima. Moja istraživanja u medijima skulpture i crteža usmerena su na postupak spajanja elemenata koji se nadopunjuju, kako po sličnosti oblika, tako i po značenju, čime se dobijaju smislene celine. Kombinujući monumentalne istorijske spomenike i opšta mesta iz mitologije sa likovima iz poznatih animiranih TV serija i proizvodima prepoznatljivih svetskih brendova, došao sam do neke vrste savremene post-pop arheologije.

XV TIJANA PETROVIĆ (Moskva, Rusija, 1997)
Wien Wien, video rad, 7'48", 2021.

Ovaj video rad prikazuje različite odnose prema Austriji i sopstvu. Dominantno mišljenje je mišljenje baba Milke, koja je bila u Beču i čiji su doživljaji isprepletani sa idejom o idealnom Drugom. Druga mišljenja su prikazana kroz komentare baba Milene, koja nikada nije bila u Austriji, kao i kroz smeh ostalih ukućana koji slušaju baba Milku sa dozom opreza. Predrasude koje se ovde pojavljuju tiču se i Srba i Austrijanaca. O Austrijancima, predrasude su pozitivne i krajnje idealne. Austrija se pojavljuje kao utopija, dok se Srbija prikazuje kao negativan primer. Ipak, pojavljuju se rascepi u priči. Kroz govor baba Milke jasno je da se ona ne uklapa u tu utopiju, kao i da pripada srpskom seoskom diskursu. U ovom radu prikazan je identitetski jaz sa kojim se svi mogu poistovetiti. Baba Milka je podeljena između dve kulture. Sa jedne strane, ona želi da je deo gradske sredine Beča, ali sa druge, sopstvenim izlaganjem potvrđuje neke predstave o Srbima i njihovoj kulturi.

www.tijanapetrovic.com

XVI STEFAN JOVANOVIĆ (Beograd, 1996)
Bez naziva, ulje na platnu, 150×120 cm, 2020.

Prikazan je pejzaž koji predstavlja prirodu izvan one kojoj mi pripadamo. Mesto gde se nalazi ovaj predeo nema ime, kako bi ostavio utisak nečega što još nije otkriveno. Na slici postoje elementi koji nisu sasvim jasni, jer cilj je da se kod posmatrača pobudi radoznalost i da se oni navedu da sami svojom maštom dođu do odgovora i istraže ovu nepoznatu sredinu. Kao autor slike nisam pridavao simboličan značaj pojedinim elementima, već sam prikazani predeo posmatrao kao pejzaž koji je nastao u nekom drugom, nepoznatom ekosistemu. Razmišljajući o atmosferi i uslovima u kojima su se ove biljke formirale i razvijale, a koji su proizveli tako neobičnu vegetaciju, osvrtao sam se na realni biljni svet koji sam bio u mogućnosti da analiziram i na osnovu toga izmaštao ovaj vanzemaljski pogled.

www.instagram.com/_caslav_

XVII IVANA MICIĆ (Zaječar, 1996)

Bez naziva, tempera na papiru, 21 × 14,8 cm, 2021.

Bez naziva, tempera na papiru, 21 × 14,8 cm, 2021.

Bez naziva, tempera na papiru, 21 × 14,8 cm, 2021.

U ovoj seriji crteža, na skoro džepnom formatu, prikazane su obične scene iz svakodnevnog života, na kojima je istaknuta važnost takvih momenata i situacija u životima svih ljudi. Protekla godina nas je posebno podstakla da preispitujemo sopstvenu svakodnevicu, a promene su se desile u svim sferama života, pa tako i u likovnom izrazu. Ranije sam i sama često posezala za velikim formatima u slikarstvu, kao i temama opterećenim velikim značenjima. Nove okolnosti i fizička zatvaranja su me podstakli da se više okrenem sebi, i da shvatim da se savremenost trenutka najbolje pokazuje u naizgled banalnim scenama, koje zapravo i čine život. Poput uspomena sačuvanih u novčaniku, one ujedno čuvaju prošlo i iznova žive sadašnje.

www.instagram.com/ivana__micic

Organizacija, uvodni tekst, lektura tekstova, priprema za štampu i fotografije - U10 tim:
Lidija Delić, Nina Ivanović, Sanda Kalebić, Sava Knežević, Isidora Krstić,
Iva Kuzmanović, Sofija Milenković, Nemanja Nikolić, Marija Šević

Tekstovi - autorke i autori radova

Umetnički prostor U10
Kosovke devojke 3, Beograd
Radno vreme: utorak - subota, 12 - 20h
www.u10.rs | u10@u10.rs

2021